

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 lipca 2017 roku wydanym w sprawie II C 242/16 Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi zasądził od H. G. i W. T. na rzecz M. M. kwoty po 2.911,50 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 7 marca 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwoty po 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, oddalił powództwo w pozostałej części i nakazał pobrać od H. G. i W. T. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi kwoty po 145, 50 zł tytułem nie uiszczonych kosztów sądowych.

Sąd Rejonowy ustalił, że M. M. posiadała zawarte z pozwanymi dwie umowy najmu lokali mieszkalnych położonych w Ł. przy ulicy (...) – nr 18 i 19. Pierwotnie wspólnie z mężem otrzymała przydział lokalu nr (...) a następnie po jego wyprowadzce wynajęła także lokal nr (...). Mieszkanie stanowiło dwa osobne lokale, do obu były osobne wyjścia z korytarza ale wewnątrz między nimi było połączenie. W 2011 roku pozwana rozpoczęła rozmowy z powódką na temat zdania lokalu numer (...) bowiem powódka po przejściu na zasiłek przedemerytalny na posiadała środków na opłatę czynszu najmu za dwa lokale. Wyraziła zgodę na zdanie jednego z lokali i w dniu 1 września 2011 roku M. M. opróżniła lokal ze swoich rzeczy, drzwi do lokalu numer (...) zabiła dyktą od strony lokalu nr (...) i klucze do mieszkania zostawiła pozwanej w prowadzonej przez nią na parterze budynku aptece. Zaległości na koncie czynszowym powódki zaczęły powstawać już w 2008 roku. Na skutek wezwania z dnia 12 stycznia 2011 roku przez administrację nieruchomości do uregulowania czynszu najmu nastąpiło wypowiedzenie umowy najmu w dniu 19 kwietnia 2011 roku ze skutkiem na dzień 1 czerwca 2011 roku. W dniu 29 czerwca 2012 roku powódka wystosowała do właścicieli lokali pismo, w którym oświadczyła, iż od dnia 1 września 2011 roku nie korzysta z lokalu nr (...), opuściła go i zdała klucze właścicielce lokalu. W dniu 16 października 2016 roku powódka dokonała na rzecz pozwanych przelewu kwoty 10.020,95 zł pisząc w jego tytule „zaległy czynsz” – zapłaciła całą żądaną od niej należność choć uznała, że nie powinna płacić za lokal numer (...). Z uwagi jednak na to, iż pozwani wytoczyli przeciwko niej powództwo o zapłatę całej kwoty powódka obawiając się kosztów postępowania egzekucyjnego zapłaciła należność, zastrzegając, że w przyszłości będzie domagała się jej zwrotu. Sprawa toczyła się pod sygnaturą akt XVIII C 2262/15.

Na gruncie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd uwzględnił powództwo, wskazując, iż skoro powódka udowodniła, że opuściła lokal mieszkalny numer (...) w dniu 1 września 2011 roku to powództwo jest zasadne na podstawie art. 405 k.c. w związku z art. 410 k.c. Skoro zatem kwota należności została od powódki pobrana bez podstawy prawnej – pozwani bowiem nie byli uprawnieni do naliczania od niej odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu – to winna zostać zwrócona. (wyrok z uzasadnieniem).

Apelację od powyższego wyroku wywiedli pozwani zaskarżając go w całości i zarzucając naruszenie przepisów postępowania tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną w miejsce swobodnej ocenę materiału dowodowego polegającą na przyznaniu waloru wiarygodności zeznaniom powódki w zakresie odnoszącym się do zdania lokalu bez poparcia tej tezy dokumentem, świadka A. K. w sytuacji, gdy relacje o zdarzeniu świadek czerpała od samej powódki, odmowie przyznania wiarygodności zeznaniom pozwanej w zakresie nieotrzymania kluczy do lokalu numer (...) oraz podjęcia rozmów przez powódkę z pozwaną o lokal dopiero na etapie sporu o zapłatę w sprawie XVIII C 2262/15, odmowie przyznania waloru wiarygodności zeznaniom świadka M. W. w kwestii zaprzestania korzystania przez powódkę z lokalu numer (...) dopiero pomiędzy 2015 a 2016 rokiem, art. 365 k.p.c. poprzez błędne uznanie, iż sąd związany jest sentencją wyroku wydanego w innej sprawie, art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak całościowego rozstrzygnięcia okoliczności faktycznych w sprawie, a także art. 213§ 1 i 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie w przypadku, gdy z załączonych akt postępowania XVIII C 2262/15 wynika uznanie powództwa przez powódkę oraz spłata zadłużenia w kwocie 10020,95 zł.

Nadto skarżący podnieśli naruszenie prawa materialnego tj. art. 405 i art. 410 k.c. poprzez ich błędne zastosowanie w przypadku, gdy spełnione przez powódkę wobec pozwanych świadczenie w 2015 roku nie posiadało cech świadczenia nienależnego, a jego spełnienie było wynikiem uregulowania opłat czynszowych za korzystanie ze spornego lokalu

czemu wyraz dała powódka uznając powództwo oraz art. 6 k.c. poprzez jego niezastosowanie z uwagi na fakt, że powódka nie udowodniła roszczenia.

Skarżący w konkluzji wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanych kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. (apelacja).

W odpowiedzi na apelację następczyni prawna powódki (zmarła w toku postępowania) A. M. wniosła o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od pozwanych na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (odpowiedź na apelację).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Sąd pierwszej instancji przeprowadził prawidłowo postępowanie dowodowe, na podstawie którego dokonał istotnych do rozstrzygnięcia sprawy ustaleń. Ustalenia te Sąd Okręgowy w Łodzi uznaje za prawidłowe i przyjmuje za własne. Sąd odwoławczy nie dostrzega potrzeby ponowienia dowodów dopuszczonych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym oraz podziela ocenę ich wiarygodności wyrażoną przez sąd pierwszej instancji. Wówczas wystarczająca jest aprobatą dla stanowiska przedstawionego w orzeczeniu sądu pierwszej instancji (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 22 lipca 2010 r., sygn. I CSK 313/09, niepubl.; wyrok SN z dnia 16 lutego 2005 r., sygn. IV CK 526/04, niepubl.; wyrok SN z dnia 20 maja 2004 r., sygn. II CK 353/03, niepubl.). Sąd Okręgowy w Łodzi podziela przedstawiony pogląd.

Odnosząc się do zarzutów apelacyjnych w pierwszej kolejności wskazać należy, iż zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art. 233 k.p.c. sąd orzekający ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie „wszechstronnego rozważenia zebranego materiału”, a zatem, jak podkreśla się w orzecznictwie, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności. Ramy swobodnej oceny dowodów są przy tym określone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Skarżący, zarzucając naruszenie wskazanych wyżej granic swobodnej oceny dowodów, o której mowa w art. 233 § 1 k.p.c. powinien wykazać, że dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonych w sprawie dowodów jest wadliwa, oczywiście błędna, sformułowane przez Sąd wnioski nie wynikają z dowodów albo są z nimi sprzeczne, rozumowanie Sądu prezentuje się jako wewnętrznie niespójne albo nielogiczne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok SN z dnia 27.09.2002 r, II CKN 817/00, Lex nr 56906).

W sprawie niniejszej – co zasadnie wskazał już Sąd Rejonowy – całokształt materiału dowodowego wskazuje niezbicie na fakt, iż powódka zdała lokal we wrześniu 2011 roku. Dowodzą tego tak zeznania samej powódki, świadka A. K., nie mającej interesu w rozstrzygnięciu sprawy na rzecz jednej ze stron. Świadek M. W. nie miał wiedzy, czy klucze zostały zdane właścicielce lokalu. Powódka mówiła mu też, że nie korzysta z lokalu nr (...). (k.61). Powiedziała też, że nie ma klucza do lokalu numer (...). Ponadto już w 2012 roku M. M. w piśmie do właścicieli nieruchomości (k.67) wskazała, iż nie korzysta z lokalu nr (...) od 1 września 2011 roku i lokal opuściła a klucze oddała. W 2014 roku (k.72) w kolejnym dokumencie potwierdziła te okoliczności. W sprzeciwie w sprawie XVIII Nc 8127/14 powódka wskazała, iż lokal zdała we wrześniu 2011 roku (k.36 akt XVIII C 2262/15). Już wówczas powołała się na „bezpodstawne wzbogacenie” w zakresie dokonanego przelewu. W uzasadnieniu wyroku oddalającego powództwo w tej sprawie sąd wskazał, iż pozwana wykazała w sposób niebudzący wątpliwości, że zdała lokal nr (...) najpóźniej do września 2011 roku, a uznanie powództwa było związane także z twierdzeniami powódki zawartymi w sprzeciwie. Wszystkie te okoliczności czynią niezasadnym zarzuty z art. 233 k.p.c. oraz zarzuty dotyczące prawa materialnego powołane przez skarżących

w apelacji. W tym stanie rzeczy bez znaczenia pozostaje rozstrzygnięcie w sprawie XVIII C 2262/15 w rozumieniu art. 365 k.p.c.

Treść art. 328 § 2 k.p.c. określa konieczne elementy uzasadnienia każdego wyroku, podając, że powinno ono wskazywać podstawę faktyczną rozstrzygnięcia, a mianowicie ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Wskazać należy, że sposób sporządzenia uzasadnienia orzeczenia nie ma wpływu na wynik sprawy, ponieważ uzasadnienie wyraża jedynie motywacje wcześniej podjętego rozstrzygnięcia. Z tego też względu zarzut naruszenia przepisu określającego warunki, które mają spełniać pisemne wywody Sądu może znaleźć zastosowanie w tych wyjątkowych sytuacjach, w których treść uzasadnienia orzeczenia sądu drugiej instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wywodu, który doprowadził do wydania orzeczenia. Przeprowadzona przez Sąd Okręgowy kontrola zaskarżonego przez pozwanych wyroku prowadzi do wniosku, iż Sąd Rejonowy sprostął wymaganiom wskazanym powyżej. Sąd I instancji poczynił ustalenia faktyczne w odniesieniu zarówno do twierdzeń pozwu jak twierdzeń pozwanych zawartych w odpowiedzi na pozew.

Mając na uwadze niezasadność zarzutów apelacyjnych oraz jednocześnie brak ujawnienia okoliczności, które podlegają uwzględnieniu w postępowaniu odwoławczym z urzędu, apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Zważywszy na wynik kontroli instancyjnej, o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i zasądził od pozwanych na rzecz powódki kwoty po 675 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego - § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie (t.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 1668) w związku z § 2 pkt 4 oraz § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz.1800).